voor 'n schikking. Laat dien man loopen met z'n fortuintje en al ; hij is goed bezorgd. Blijf bij mij, en je zult eens zien hoe gauw onze oude liefde weer terugkomt ! Nu ?"

Mary had met ingehouden woede en verontwaardiging toegehoord. Maar toen Hannock zijn hand overredend op haar arm legde, schudde ze die met een heftige beweging af en sloeg hem zoo geducht in 't gelaat dat zich bijna onmiddellijk de roode striemen van haar vingers op zijn wangen vertoonden.

Hij wankelde terug, en leunde een oogenblik tegen den koperen stang, duizelend.

Met een sprong was Mary bij het schakelbord en rukte den hefboom neer.

Maar Hannock had zijn koelbloedigheid reeds teruggevonden en door een snelle beweging het contact verhinderd.

„Doe geen moeite," zei hij schor, terwijl zijn gezichtsspieren zich krampachtig vertrokken. „Alles heeft zijn tijd. En luister nu eens goed. Jij zult vanavond, als die kerel komt, daar bij die trap vastgebonden liggen, met een prop in je mooien mond, en je zult niet kunnen bewegen noch spreken. En als hij in 't donker z'n weg zoekt langs die leuning, dan zal je een prachtig blauw vuurwerk zien en een beetje brandlucht ruiken. Prosit !"

Maar zelfs Hannock schrok even. Want Mary had de handen voor de oogen geslagen ; haar bovenlichaam schokte eenige malen heen en weer als van iemand die zijn evenwicht verliezen gaat ; toen viel ze voorover op den steenen vloer, bewusteloos.

X.

In den laten namiddag van dienzelfden dag zocht een electricien, met een welvoorziene werktuigentasch op den schouder, langs een reeks van gangen en trappen zijn weg naar 't dak van een der vele Italiaansche huurkazernes die ten zuiden van Washington Square en ten westen van Broadway liggen. Niemand vroeg hem wat hij doen ging, want er woonden misschien honderd gezinnen in dat huis, en het eene bekommerde zich niet om het andere.

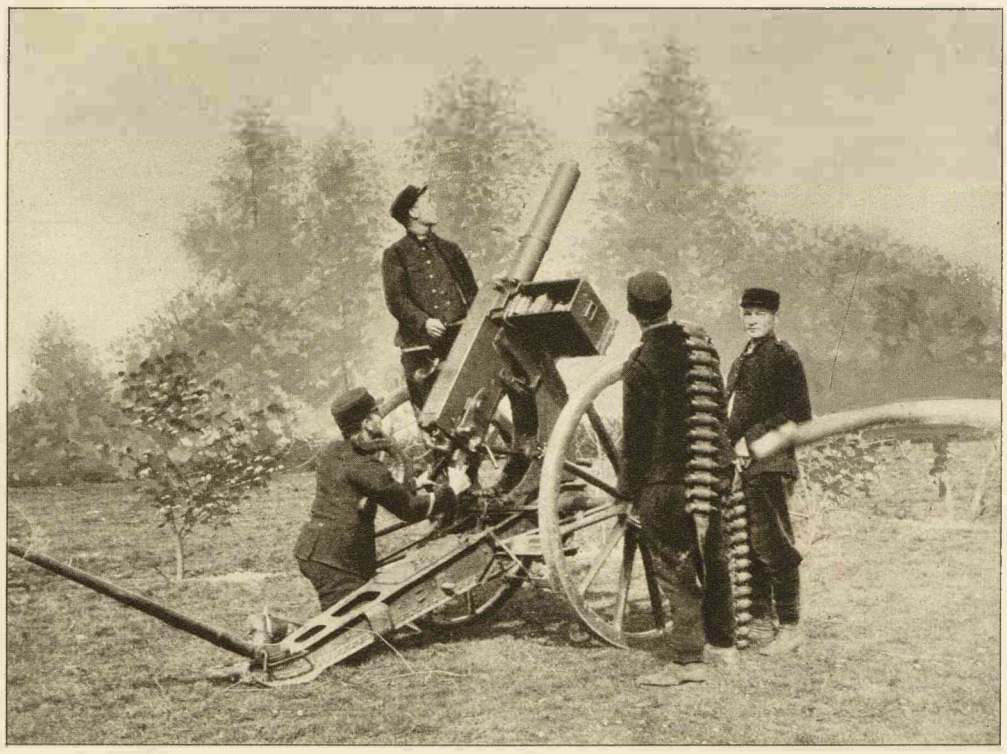
Hij werkte een minuut of twintig op het dak, kwam toen weer beneden, maakte een praatje met den timmerman, die zijn werkplaats aan de straat had, gaf hem een sigaar, en leende een achtsportsladder van hem, om op het wat hooger gelegen dak van een aangrenzend kantoorgebouw te kunnen komen.

Eenmaal daarop geklauterd, pakte hij zijn tasch met gereedschappen uit, en het eerste wat hij deed was een stalen hefboom tusschen de sluiting van een gepantserd luik te wringen, dat bolvormig boven het dak uitstak. Beter gezegd : hij trachtte den hefboom ertusschen te wringen, want de onverwrikbare metaalmassa verzette zich tegen zijn krachtigste pogingen.

Met een knorrend geluid van teleurstelling stond hij op, zocht naar andere punten die hem houvast voor een breekijzer, een boor, een schroevendraaier of een koevoet konden geven ; maar het scheen wel dat bij het bouwen van dit dak op bezoeken als het zijne gerekend was.

Hij zag eenige oogenblikken rond zich, ging toen op een buis van zwaar lood af, die naast de uitlaatpijp van de stoomverwarming uit het dak kwam, maar dadelijk horizontaal omboog en ten slotte langs den muur naar de straat liep. Dat kon niet anders dan 't omhulsel van de telegraafgeleidingen zijn.

Het kostte hem een paar minuten om een stuk van de beschermende buis weg te snijden ; toen, zooals te verwachten was, kwam een kabel van in elkaar gedraaide telegraafdraden te voorschijn. Hij zocht in zijn tasch, tusschen de caoutchouc zakjes met nitroglycerine, het stuk gevlochten lont, de drilboor met diamanten punt, het kleine olielantarentje en nog vele andere voorwerpen ; voorzien van een buigtang, een bos draad en een luistertoestel met toebehooren dat hij om zijn hoofd kon bevestigen, zoodat zijn handen vrij bleven, ging hij bij het opengeknipte deel van de buis zitten.

EEN NIEUW BELGISCH KANON.

Sinds eenigen tijd is in het Belgische leger een nieuw kanon in gebruik genomen, dat speciaal gebruikt wordt tot het beschieten van luchtvaartuigen. Het werkt geheel automatisch, terwijl de loop op zoodanige wijze op het affuit is bevestigd, dat hij zeer gemakkelijk alle richtingen van het luchtvaartuig kan volgen zonder dat de beschieting behoeft te worden onderbroken.

Voorzichtig maakte hij de metalen kabelbanden los, verbond zijn toestel nu aan den eenen draad dan aan den anderen. Hij luisterde aandachtig. In druk gespetter en geknap van punten en strepen vlogen hem de uitslagen van wedrennen, de namen en gewichten van jockeys, de noteeringen van Europeesche Beurzen voorbij naar de diepten van het gebouw daar beneden. Maar deze berichten lieten hem onverschillig. Het was hem om een specialen draad te doen, den draad waarlangs hij tijdingen zou hooren snellen die misschien over zijn lot en zijn toekomst zouden beslissen.

Hij werkte een uur, in- en uitschakelend, luisterend en nog eens luisterend. Totdat de juiste draad tusschen zijn vingers was. En met een schok scherpte zich zijn gehoor : want zooals zijn oogen zich ook na jaren een van vroeger welbekend gezicht zouden herinneren, zoo herkenden zijn geoefende ooren de zware, langzame, maar feillooze manier van den seiner die thans aan den toestel zat.

Het eerste bericht was een order dat diens automobiel hem vanavond moest komen halen. Het kon de moeite waard zijn dit te weten. Het tweede was een afspraak met iemand tegen den volgenden Zondag, en scheen van geen bizondere beteekenis. Maar het derde was blijkbaar een antwoord op een vraag, die intusschen langs een anderen draad kon binnengekomen zijn :

„Ja, ze is hier, en ze blijft hier. De slag wordt vanavond geslagen."

De luisteraar stond op en veegde zijn bezweet voorhoofd af met de mouw van zijn werkkiel. Hij haalde diep adem, en zag in de vallende schemering om zich heen over de rustelooze, gonzende stad.

„Ja," zei hij, en zijn vuist balde zich, „de slag wordt vanavond geslagen !"

XI.

Er viel een dichte, fijne regen ; de avond was vroeg gevallen.

Ik dwaalde om het blok huizen heen waarin zich de „Neptunus-Club" bevond. Nu en dan ging iemand haastig, in zijn jaskraag gedoken, den sigarenwinkel binnen en kwam er voorloopig niet meer uit ; voor den kapsalon hield een paar maal — wel laat op den avond ! — een rijtuig of een automobiel stil waaruit, de dichte voile over 't gezicht getrokken, een dame vlug naar binnen wipte, wier kapsel buitengewoon veel tijd scheen te eischen. Maar langs den portier gingen groepjes rustige heeren in avondkleedij de hall der Neptunusclub binnen, onwetend misschien van wat er boven en achter hun deftige sociëteits-lokalen gebeurde.

Wat moest ik doen ? Langs den geheimzinnigen weg binnengaan dien de anderen volgden ? Het was natuurlijk dwaasheid. Ik zou onmiddellijk gesignaleerd zijn, was het waarschijnlijk nu al. Het dak had geen toegang geboden ; de straat deed het evenmin. Zou er een kelderingang, een keukenraam te vinden zijn ? Het was te probeeren. Binnenkomen moest en zou ik.

IN DE BELGISCHE LOOPGRAVEN.

Nog altijd wordt het kleine stukje België, dat door het Belgische leger bezet wordt gehouden, met grooten moed verdedigd en al worden de wapenfeiten van dit front ook overstemd door de gewichtige gebeurtenissen in het Oosten, de strijd wordt ook hier met niet minder verwoedheid en opoffering gestreden. Ook hier vallen nog dagelijks honderden voor hun vaderland ; ook hier waart het onverzadigbare oorlogsspook nog in al zijn gruwbaarheid.

Voor de zooveelste maal slenterde ik de zijstraat in, den donkeren, verlaten weg langs den zijgevel van het gebouw, waar het asfalt glom in den neerdroppelenden regen.

Mijn schuifelende voeten stietten tegen enkele stukken kool, die blijkbaar waren blijven liggen toen men dien middag brandstoffen in het keldergat had gestort. Ik bukte me en betastte het metalen deksel van de ronde opening.

Het lag los — de weg naar beneden was vrij !

Ik keek om me heen — niemand ! Snel werkte ik het zware deksel opzij, ging plat op den grond liggen en keek door het gat. Duisternis en stilte.

Toen liet ik mijn tasch met gereedschappen naar beneden zakken, werkte daarna mezelf door de opening heen. De afstand was niet groot, want de tasch was spoedig beneden geweest. Toen ik den grond onder mijn voeten voelde, kon ik zelfs met uitgestrekte armen het deksel boven me weer eenigszins op zijn plaats schuiven. De geluiden van de straat stierven weg.

Een, twee minuten lang bleef ik onbeweeglijk in het donker staan ; de stilte suisde in mijn ooren. Toen ging ik langzaam, stap voor stap, enkele passen voorwaarts.

(Wordt vervolgd).